

Proloog

Ze hadden al een paar dagen gegraven op het Valkhof in Nijmegen. Gunther en Helmut hadden wat arbeiders in de stad gerekruteerd. De overwinning van fascistisch Duitsland was in 1943 niet meer zo zeker. De Waalbrug was een belangrijk punt, waar geallieerde troepen graag overheen zouden willen trekken om Duitsland binnen te kunnen vallen. Om de brug te verdedigen was het Valkhof een strategisch punt. Dus om dit punt te versterken, was in Berlijn besloten om drie betonnen bunkers op het Valkhof te bouwen. Elk met goed uitzicht op de brug en de aanvoerweg. En elk met een goede mitrailleur om alles neer te maaien wat leefde.

De grond had vol met puin gezeten en het was lastig graven, maar voor Bunker A was het gat nu groot genoeg. Dit was de eerste bunker en er werd nu begonnen met de bewapening en de bekisting. Morgen zouden ze beton gaan storten voor de vloer en de wanden. Gunther en Helmut hadden de arbeiders naar huis gestuurd en gingen naar hun logeeraadres in de Broerstraat. Toen ze na de avondmaaltijd in hun bed lagen, zei Gunther: "Ik hoop dat ik vannacht beter slaap."

"Ja, je ligt maar te woelen", zei Helmut.

"Ben jij ook wakker dan?"

"Elke keer als ik in slaap val, dan krijg ik een nachtmerrie."

"Heb jij dat ook?" vroeg Gunther enigszins verbaasd.

"Ja", zei Helmut. Hij staarde voor zich uit. "Ik durf eigenlijk niet te slapen", zei hij.

“Wat is er raar?”

“Het zijn twee hele kleine zakjes. Dat kunnen nooit lijken zijn. Twee grotere zakken, maar die hebben een hele rare vorm. En dan nog een zak waarvan de inhoud niet helemaal past. Er steekt een staart van een walvis uit ofzo.”

De grijze man stak zijn sigaar op. Nam een hijs en blies de rook uit. “Het waren dus geen mensen”, zei hij. “Interessant.”

In het nieuws

Ariadne en Raphael waren net op Rotterdam Centraal toen Ozan belde. “Hoi, met Ozan. Waar zijn jullie?”

“We komen net aan op CS. Waar zijn jullie?”

“Ik ben net thuisgebracht door de politie.”

“De politie! Wat is er gebeurd?” Bezorgd keek Ariadne Raphael aan. Die kwam ook heel dicht bij de mobiel van Ariadne staan.

“We hebben dat busje achtervolgd tot aan een plek met oude gebouwen bij Heijplaat. Toen we uitstapten uit het zicht, klonk er ineens een ontploffing. Dus we zijn daar heen gerend. Karim leeft, maar die anderen zijn allemaal dood!” Ozan was steeds sneller en harder gaan praten.

“Allemaal dood?”

“Ja, al die andere gasten en ik denk die twee vrouwen.”

Het bleef even stil. “Hoe is het met Karim?” vroeg Ariadne.

“Die ligt in het Erasmus. Hij is bont en blauw en heeft een hersenschudding. Hassan is bij hem.”

“Oké”, zei Ariadne enigszins gerustgesteld.

“En, hoe is het met jou? Ozan!”

Wuodan Dagaz

Weerzien

Sjors deed zijn ogen open. Hij was weer in de slaapzaal bij Klaas Vaak in de Kabouterberg in de Kempen. Zou hij alles gedroomd hebben? Hij hoorde alleen meteen weer ver weg in zijn hoofd: *Stille Wasser sind Tief!*

Nee, hij had het niet gedroomd en zag dat de anderen ook wakker werden. Zelfs Klaas Vaak lag in een bed. Hij was wakker en keek Sjors aan en er stond een gigantische glimlach op zijn gezicht.

“Zo, heer Wuodan, welkom in ons midden”, zei hij.

Sjors snoof. “Ik ben gewoon Sjors en ik kom uit Rotterdam.”

“Niet helemaal mattie”, riep Bennie en die sprong uit zijn bed. “Mag ik”, zei hij.

“Ja”, zei Sjors en Bennie omarmde zijn vriend.

“Wat een avontuur man! Eerst met die kabouterkoning en die zwartelf en toen met.”

Sjors onderbrak hem. “Hebben jullie dat ook allemaal gezien?”

“Alles”, zei Bennie en hij glunderde.

Sjors keek met grote ogen om zich heen. Hij zag dat de anderen knikten. “Hoe dan?” vroeg hij.

Klaas Vaak gaf antwoord. “Bruxa en ik hebben onze krachten gebundeld. Ik kan met het stuifmeel van IJgdrasil, wat jullie